

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 23.

4de juni 1893.

19de aarg.

Her er forbudt at fiske.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leverses det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende rebattionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

I kirketaarnet.

(Af N. Støber.)

Saa søger Krist, vor herre kjær,
 Det faar, som tabt og bort er,
 Indtil han det gjenfinder;
 Lad finde dig, du arme faar,
 Fly til hans favn, som aaben staar,
 Før naadedagen svinder!

Saaledes sang vi ved aftenandagten. Da greb den gamle grandonkel, som var i besøg hos os, ordet og sagde: Ja, saa er det, — det er sikkert det! Hvor mange maa-der benytter ikke Herren for at lokke det forvildede faar til sig og saa det tilbage til sin hjord! Det kan jeg af personlig erfaring vidne om, og hvis I vil høre, skal jeg fortælle en begivenhed fra min ungdom, som blev af afgjørende betydning for mit hele liv.

Jeg var en vilter gut, som gjerne var med paa gale streger og kun lidet tænkte paa de ting, som hører Guds rige til. Da jeg var 13 aar gammel, blev jeg sendt paa latin-skolen i B. og kom til at bo hos stedets kirkefanger. En eftermiddag kom nogle kamerater ind for at faa mig med op i kirketaarnet, hvorfra der var den deiligste udsigt over byen og langt udover landet. Men jeg maatte tage nøglen til taarnet; jeg vidste, hvor den hang, og havde sikkert allerede været tyve gange oppe i kirketaarnet. Snart ilede vi afsted, jeg foran og de andre bagefter op ad de lange, smale trapper, saa højt vi kunde komme. Taarnet havde fire store klokkeglugger, som var to fod tykke og omtrent seks fod høje, saa at man uden

banstokkelighed kunde staa opreist i dem, saaledes som jeg ofte havde gjort. Paa indsiden af hver af disse klokkeglugger var en trædør, som blev lukket, hver gang man var særdig med at ringe, for at hindre regn og sne fra at trænge ind.

Medens mine kamerater betragtede den store klokke, krøb jeg et øieblik op i en af disse klokkeglugger for bedre at kunne se et punkt i det fjerne. Omtrent i samme øieblik aabnede en af mine ledsagere klokkegluggen paa den modsatte kant; den trækvind, som derved opstod, blæste med saadan voldsomhed, igjen døren til den glugge, hvori jeg befandt mig, at den gik ilaas, og jeg var saaledes pludselig skilt fra mine kamerater og som en fange i dette trange rum.

Jeg blev greben af heftig forskrækkelse, men haabede dog at blive hørt af mine kamerater. Jeg slog af alle kræfter i døren og raabte paa dem; men vinden pøb og hylede saaledes, at min raaben og banken ikke blev hørt, og hvorledes skulde ogsaa nogen falde paa, at jeg var stængt inde i gluggehullet; ingen havde jo seet, at jeg var krøben derind. Skjønt det to fod brede rum tidligere havde forekommet mig tilstrækkelig stort, saa syntes det mig dog nu bag den lukkede dør langt smalere; af frygt for at styrte ned, vovede jeg næsten ikke at røre mig og trykkede mig saa tæt som muligt ind til døren, idet jeg ængstelig lyttede efter, om ingen kom for at befri mig.

Mine kamerater havde ganske rigtig savnet mig og havde ogsaa søgt efter mig i taarnet; men da de ikke fandt mig, havde de antaget, at jeg i al hemmelighed havde sneget mig væk. De var derfor gaaede ned, og fra min plads kunde jeg se, hvorledes de med nøglerne sprang over kirkegaarden. Jeg raabte højt, men min stemme naaede desværre ikke saa langt.

En forfærdelig angst og frygt for at komme til at lide en uheldig død deroppe greb mig. Og hvis jeg døde, hvorledes

vilde det da gaa min sjæl? Trods den sterke vind var jeg som badet i søed og var flere gange nær ved i fortvivelse at styrte mig ned fra taarnet. Omtrent en time kunde være gaaet, da et ligtog nærmede sig kirkegaarden. Mit haab om at blive hørt af deltagerne i dette forsvandt snart; thi graben laa altfor langt fra kirken, og vinden blæste i en anden retning. „Hvor snart vil ogsaa dine ben lægges til hvile der!“ sagde jeg til mig selv. O, hvor forførdeligt at skulle dø saa ung!

Tiden gik. Kloften var bleven 6 om eftermiddagen; den synkende sol kastede sine straalers lige i ansigtet paa mig, hvorved min stilling blev endnu ubehageligere. Med skræk tænkte jeg paa nattens frembrud. Jeg sølte mig mat og træt. Med hullen og graad tænkte jeg paa mine kjære forældre og tog i tankerne afsked med dem.

Efter som solen sank paa himmelen, blev jeg mere befriet fra dens stikkende straalers og kunde atter uhindret se mig omkring. Jeg havde ikke længere noget syn for det smukke landskab. Skyggerne blev længere. Derved drev en hyrde sin hjord hjem. Hvor jeg i dette øieblik ånskede mig i hans sted. Gaves der da inlet raad? Jeg tænkte og tænkte alt, hvad jeg kunde. Jeg kunde jo bede! Dette var vistnok noget, jeg ofte havde glemt i den senere tid. Tænk, om nu Gud vilde straffe mig for min ellsindighed! Havde jeg ikke fortjent det? „O Gud! Barmhjerterige Gud!“ skreg jeg i dybeste sjæleangst. „Vær barmhjerlig og red mig!“

Taaerne strømmede ned fra mine øine, og jeg stak haanden ned i lommen efter mit lommetslæde. Pludselig festede mit øie sig paa det hvide tøjklæde, en tanke greb mig — maasse det kunde bringe hjælp!

J næste øieblik slagrede lommetslædet udenfor gluggen som et nødsignal, medens jeg samtidig bad: „Herre, hjælp! Herre, hjælp!“

Gaderne var allerede temmelig mennesketomme; men her og der vandrede endnu en

og anden afsted. Paa denne maade havde jeg vel svæbet omtrent et kvarter mellem haab og angst — da syntes jeg, at en mand stansede og saa op mod mig. Jeg anstrengte mine øine — jo, jeg tog ikke fejl. Snart havde flere mennesker samlet sig, de pegede op mod taarnet og slog hænderne sammen. Jeg saa nogle ile hen til kirkesangerens hus, og snart efter sprang denne henover kirkegaarden til kirken. Nu hørte jeg ham op ad trapperne, snart efter blev nøglen stukket i døren til klokkefluggen, og jeg sank halv afmægtig om i kirkesangerens arme.

Man frygtede i begyndelsen for, at min sundhed skulde lidt skade; men efter otte dages forløb var jeg lige frisk igjen efter den udstaaede skræk. En ting stod klar for mig: den gode Gud havde holdt sin haand over mig, og reddet mig, og han vil ogsaa min tak. I den paafølgende forberedelsestid til konfirmationen traadte Herrens aand nærmere til mit hjerte, og det var med det oprigtige forsæt altid at være hans barn, at jeg afslagde løftet for hans alter.

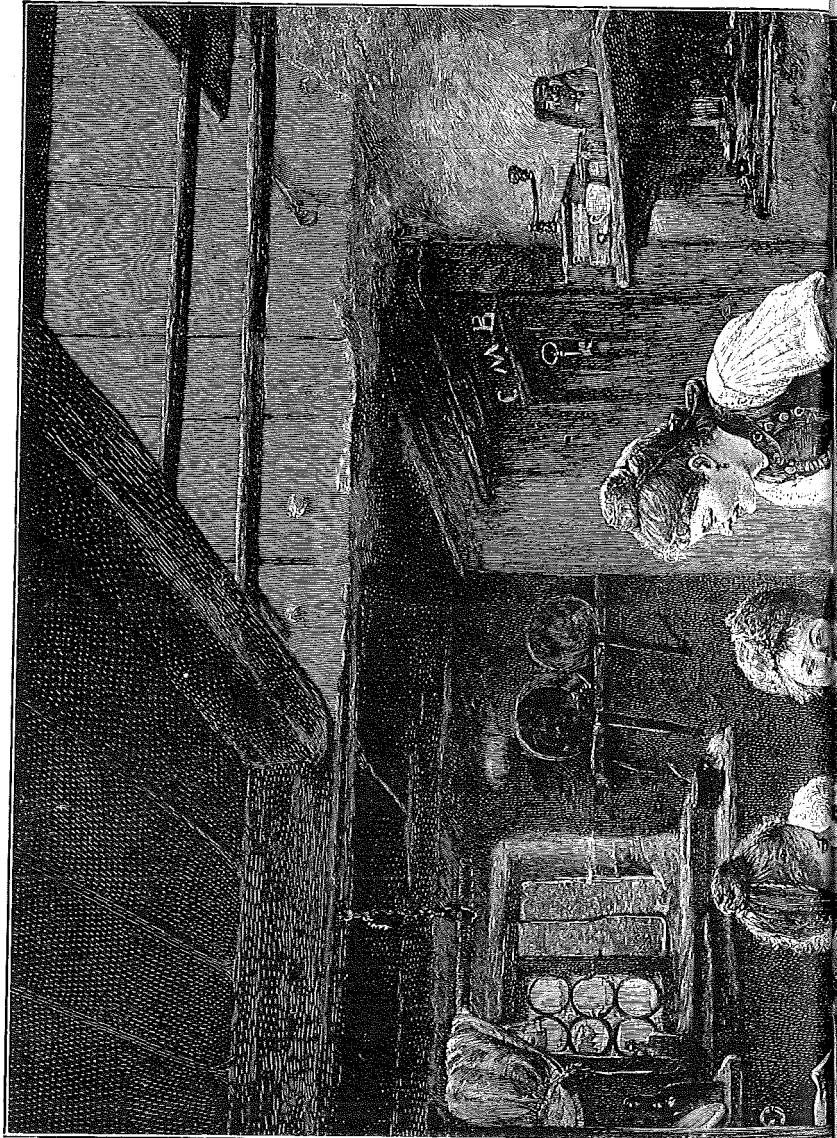
Enkens søn.

„Wilhelm, min gut, du gaar vel ikke ud igjen i aften?“ spurgte enken D. med bønfsaldende stemme, idet hun reiste sig op lagde sin haand sagte paa sønnens arm, da denne just havde taget sin hat og beredte sig til at gaa.

„Jeg har noget at gjøre ude“, svarede han, men vendte omhyggelig ansigtet bort for ikke at se sin moders bønfsaldende blik.

„Kjære Wilhelm, bliv hjemme hos mig, saa er du en god gut! Du vil vel ikke se din moders graa haar med sorg i graben, hvilket sandsynligvis bliver følgen, om du forlætter med det ugudelige og liderlige levnet, du har begyndt.“

I dette øieblik hørtes en banken paa døren. „Det er Frederik L., som kommer

Spørg i Høstet.

for at hente mig", sagde Wilhelm, idet han hastig løsnede sig fra sin moders haand. "Du behøver ikke at sidde oppe og vente paa mig, mor!" raabte han, idet han lukkede døren efter sig.

Moderen sprang efter ham, for om det muligvis kunde lykkes hende at forhindre ham fra at gaa; men førend hun kunde ytre et bevægende ord, var Wilhelm allerede bopiet om gadehjørnet og var tilligemed sin ledsager ude af sigte. Førgjæves anstrengte moderen sine øine med at speide ud i den mørke nat. Staffars kvinde! Staffars mor! Med uforrettet sag maatte hun gaa ind igjen i sit tarvelige hjem, hvor hun gav sin sorg frit løb i en strøm af taarer.

"Han var engang en god gut", mumlede hun for sig selv, "men daarligt selskab og sterke drikke bliver omfider hans undergang. Det er næsten en velgjerning, at hans staffars far ikke kan se ham mere." Og erindringer om en af de sømniest iblandt mænd og bedste iblandt fædre bragte den forladte enten taarer til at rinde stridere.

Men endelig reiste hun sig, nedtog den store familiebibel og vendte de slidte blade, indtil hendes øine faldt paa de dyrebare ord: "Kald paa mig paa nødens dag; jeg vil udfri dig, og du skal prise mig" (sal. 50, 51). Dette var tilstrækkeligt. Hun lukkede bogen, bøjede sine knæ og udgjød hele sin sjæl i en brændende bøn til ham, som har lovet at være de faderløses fader og enters forsvare. Saa tog hun atter sit Haandarbejde og satte sig ned med et roligt og trøstefuldt udtryk i sit ansigt.

Time efter time forløb, og endnu vedblev enten taalmodig med sit arbejde ved det matte, sllagreende skin af et lyndt talglys. Slden i kattelønnen var for længe siden udbrændt, og stuen var kold og øde. Regnen strømmede ned, og dens ensformige plaffen mod ruderne var den eneste lyd, som hørtes. Klokken slog 12, da moderens lyttende øre opfangede lyden af kommende fodtrin. Hun

skyndte sig at dreie laafen fra og glædede sig hjertelig, at han var tilbage igjen; men det var ikke Wilhelm, som stod der, men kun Frederik L., som syntes at være meget forstrækket og var aldeles gjennebaad. Entens hjerte anede straks en ulykke. "Min gut! hvor er min gut? hvor er Wilhelm?" spurgte hun med skjælvende stemme. Frederik tøvede og vendte sit ansigt halvt bort. Enten greb frampagtig fat i hans arm og spurgte atter: "Frederik, er han — —?" men kunde ikke fuldende meningen.

"Ikke død, haaber jeg", svarede ynglingen, idet han forsøgte at vise sig glad, hvilket dog aldeles mislykkedes: "Vil De komme og se ham?"

Hun havde snart hat og sjal paa og fulgte ham uden at sige et ord. De gik gade op og gade ned, til Frederik stansede ved en sifers hytte. De gik lige ind og bankede først paa den indre dør; den aabnedes straks, og ved første øietast saa enten sin sørgelige anelse bekræftet. Hun var barnløs! Udstrakt paa et leie i det sjernefte hjørne laa Wilhelms døde legeme.

Ynglingens lig var forfærdelig lemlæstet. Hans veldannede ansigtstræk var knuste og snderrevne, og det glinsende sorte haar var gjennekruffet af sjøvand. Det var et syn, som kunde bringe den mest behjertede ud af fatning; hvad maatte da det arme væsen føle, som næssen i vildelse knælede ved hans side og anraabte sin søn om endnu engang at tale til hende, uden at give agt paa de omkringstaaende. Og hun havde vel aarsag til at sørge, da hendes Wilhelm, som engang var hendes øines lyst, og som hun havde haabet skulde blive hendes alderdoms glæde, nu var bleven saa pludselig kaldt heden for at aflægge regnskab for Gud, hvortil han var saa fuldstændig uforberedt. Han var i beruset tilstand snublet paa stranden og falden i sjøen, hvorfra han død blev optagen af sine kamerater, som den heftige forstrækkelse havde gjort ædru. Tre dage derefter

blev den ulykkelige Wilhelms levninger baarne til deres sidste hvilested. Enken overbandt ikke dette haarde slag, og kun nogle faa uger derefter aadnedes atter jorden for i sit skjød at modtage støvet af en, hvis hele liv var tilbragt i Herrens frygt, og hvis fredfulde, salige død dannede en slaaende modsætning til hendes arme søns. Men der var en, paa hvem Wilhelms for tidlige og sørgelige død havde en god virkning; Fredrik L. blev fra den stund et andet menneske; han gav Herren sit hjerte og fik af ham naade til at føre et nyt levnet.

Prins Pola.

Kong Malietoa paa Samoa-øerne i Syd-Havet var en berømt helt, men han havde et sandt raseri for mennesketjød. Hans søn Pola derimod havde ladet Herren aabne hans hjerte for det nye lys, og han ikke blot hadede denne forfærdelige skik, men han affskaffede den helt og holdent, skjønt uden faderens vidende, paa nogle øer, som stod under hans regjering.

Engang naaede han tilbage fra sin hovedø Upolu til sin far, og det første, han saa, da han traadte ind i hans hus, var en stakkars gut, som ventede paa at blive slagtet for at tjene til maaltid for kongen. Gutten græd bitterlig, og hans dødsangst gik prins Pola saaledes til hjerte, at han sagde: „Græd ikke, jeg vil forsøge at redde dig.“

Han fik nemlig et indfald: Han lod sig helt og holdent svøbe ind i store palmeblade, ligesom man pleiede at indsvøbe kongens slagtofre. Derpaa lagde man prinsen op paa bordet, som om han allerede var lavet istand til at ædes. Da kongen kom ind, laa han som død. Kongen forundrede sig over kroppens længde, gik nærmere og løftede palmebladene i veiret, hvorved han fik se sønnens klare øine, som saa op paa ham. Da opsteg der i samme nu i den nydelses-

lyge konges sjæl den tanke: „Tænk, om min egen søn blev dræbt og opædt.“ Og hvor glad følte han sig ikke over, at han havde sin søn levende hos sig!

Og nu opstod der hos den hedenste mand en anelse om det store kjærlighedsbud. Han undrede sig over Polas kjærlige medlidenskab med den fattige, ubetydelige slavegut, over at han var gaaet i hans sted og paa en maade havde tilbudt sig selv som offer. Og allerede den samme dag udgav kongen en ny lov, at herefter maatte ingen af indbyggerne paa Samoa-øerne æde mennesketjød.

Kjærligheden er opfindsom. Pola fulgte en anden kongesøns, Guds enbaarne søns, eksempel, som engang traadte i synderes sted og gav sit liv for at frelse dem! — Ja, han fortjener at eie al vor kjærlighed.

Missionens velsignelse.

General Custer havde blandt sine soldater paa en expedition mod indianerne et antal ombendte santee-indianer-mænd og om disse skriver han i en beretning: „Jeg maa udtrykke min fuldeste tilfredshed med deres fortræffelige opførsel, hvorved de stedse har udmærket sig under min kommando. Som soldater har jeg fundet dem tro og lydige, altid rede til at opfylde sin pligt. Jeg betvivler, om der vil findes det samme antal mænd af hvide af hvilket som helst samfund, som kan overgaa eller blot tilnærmelsesvis ligne disse i opførsel. De synes at være aldeles fri for de laster, som man saa hyppig finder blandt unge folk, bruger aldrig eder eller berufende drikke. Engang havde vi raftdag i leiren. Jeg sad alene i mit telt, da jeg med et hørte kjendte salmetoner gjenthyde fra kraftige mandsrøster. Ved at se efter, kom sangen fra mine santee-indianere, og jeg glemmer aldrig det indtryk, som denne sang i aftenens stilhed gjorde paa mig. Det er utvilsomt frugten af den fristelige mission.“

En kjæk gut.

Hor henved femti aar siden var der blandt eleverne paa den fornemme engelske skole i Eton ved Winsor en gut, hvis navn senere blev viden bekjendt; frisk og kjæk som han var, havde han en mere end almindelig kraftig legemsbygning. Han udmærkede sig forøvrigt dengang ikke saa meget ved sin fremragende begavelse som ved sin gode opførsel og elskværdige karakter. Derfor var han ogsaa særdeles afholdt af alle sine kamerater.

Dengang herskede der i Eton den stygge skik blandt gutterne, at de ofte, naar de var sammen, plejede at synge saadanne viser, som albrig burde komme over en velopdragen guts læber. Da erklærede den unge gut en dag, at han ikke vilde være tilstede, naar de sang saadanne viser; dette kunde synes at være vel dristigt sagt ligeoverfor sine ældre medelever, han satte derved sin yndest hos dem paa spil og udsatte sig for spot og latter. Men han gjorde det alligevel. Og da næste gang de samme sange blev istemte, reiste han sig og forlod værelset.

Men som følge af hans bestemte optræden holdt alligevel de andre gutter for fremtiden op med den stygge skik.

Den gut, som i aaret 1845 gjorde dette, hed Patterson og var den samme som den senere berømte missionsbiskop af dette navn, som led martyrdøden paa en af de australske øer i aaret 1871.

Lidt om at hilse pent.

Het gjælder for den unge at lære, hvad man pleier at kalde „folkeskik.“ Der- til hører ogsaa, at en gut tager hat eller lue ordentlig af, naar han ude møder nogen, han skal hilse paa.

Men det er ikke nok at tage luen eller hatten af; hust ogsaa paa:

Tag den ordentlig, helt af — det er ikke nok blot at lette lidt paa den; dette kan den ældre tillade sig, men ikke en ung gut.

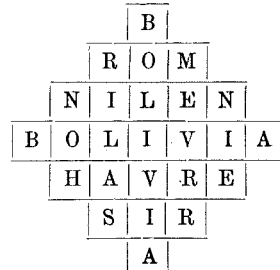
Tag den rask af! Lad folk se, at du er en kvik og kjæk gut.

Se op paa den, du hilser paa.

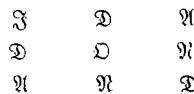
Ogsaa naar du inde i stuen skal hilse paa nogen, gjælder ligesaa meget den sidste regel: Se op paa den, du hilser paa!

Opløsning paa gaaderne i nr. 21.

1. Diamantgaade:

2. Firkantgaade:

Billedgaade.

2345 D

G R S

H

1

